

præster inden for andre trossamfund til at foretage vielser).

Svar: Kirkeministeriet, 10. april 1969.

I skrivelse af 27. marts 1969 (j.nr. L.A. 1968. 41002-3) har justitsministeriet udbedt sig en udtalelse fra nærværende ministerium i anledning af, at folketingets udvalg angående forslag til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning har udbedt sig justitsministerens besvarelse af ovennævnte spørgsmål.

I denne anledning skal man meddele, at det vil være en forudsætning for at meddele de i den foreslåede bestemmelse omhandlede bemyndigelser, at der er tale om et egentligt trossamfund i dette ords sædvanlige betydning — altså ikke blot en religiøs „bevægelse“ eller en religiøs eller filosofisk forening, men en sammenslutning eller forsamling (et religionssamfund); hvis primære formål er gudsdyrkelse (kult) efter en nærmere udformet lære og ritus. Dette vil blive påset, første gang en præst eller menighedsforstander inden for et ikke-anerkendt trossamfund søges bemyndiget til at forrette vielser. Det vil naturligvis tillige blive påset, at der i trossamfundet intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden, samt at trossamfundet har en sådan organisation, at der findes lovligt valgte repræsentanter, som på trossamfundets eller de enkelte menigheders vegne kan fremsætte begæring om, at en eller flere af samfundets præster eller menighedsforstandere bemyndiges til at forrette vielser. Ligeledes vil det ved henvendelse til politiet blive søgt oplyst, om der foreligger ufordelagtige oplysninger om den foreslåede vielsesforretters vandel. Eventuelt vil der også kunne blive tale om at fordre tilvejebragt vandelsattester og om at søge attestanternes troværdighed bekræftet af politiet. Det må endvidere godtgøres, at den pågældende, hvis han ikke er dansk, har lovligt ophold her i landet, og at han — af hensyn til afgivelse af pligtmæssige indberetninger til myndighederne — er det danske sprog mægtig i skrift og tale.

Ordningen indebærer altså kort sagt, at visse krav såvel til trossamfundet som til dets vielsesforrettere skal være opfyldt. Der vil her — ligesom med hensyn til anerkendelse af trossamfund — være tale om ud-

øvelse af et vist skøn. Eventuelle tvivlsspørgsmål, som ikke kan forudses på indværende tidspunkt, må finde deres løsning i forbindelse med behandlingen af de enkelte andragender, hvorved der antagelig ret hurtigt vil danne sig en fast praksis på dette område.

Den registreringsmæssige side af sagen vil næppe frembyde særlige vanskeligheder, navnlig ikke, hvis det foreskrives, at alle af sådanne vielsesforrettere foretagne vielser skal anmeldes til og indføres i de borgerlige ægteskabsbøger og derfra meldes til det centrale personregister.

Spørgsmål 13:

Det ønskes oplyst, om kirkeministeren ønsker at opretholde reglen om, at folkekirkens præster kan nægte at vie fraskilte.

Svar:

1. Efter den gældende ægteskabslov § 30, stk. 4, er en præst i folkekirken kun pligtig at foretage en vielse, såfremt begge brudefolkene hører til folkekirken og en af dem er medlem af hans menighed. Præsten kan dog nægte at vie en fraskilt. Mener han i øvrigt af religiøse grunde ikke at kunne eller burde foretage en vielse, skal han forelægge biskoppen sagen; denne afgør da efter en undersøgelse af samtlige sagens omstændigheder, om den pågældende præst bør fritages for at foretage vielsen.

Om reglen anføres i familieretskommissionens betænkning, 1913, s. 127, at den foreslåede ordning med hensyn til ubetinget fritagelse for at vie fraskilte synes at være vel grundet i de praktiske vanskeligheder, som vort samfundsliv her har haft, og i den kirkelige usikkerhed over for problemet, medens den borgerlige lovgivning for længst har taget sit parti.

2. Ægteskabsudvalget nævner i betænkning II, s. 45, at „der er i loven fastsat udførlige regler for, i hvilke tilfælde en præst i folkekirken har pligt til at foretage vielse. Udvalget har ment, at det vil være mest hensigtsmæssigt at overlade til kirkeministeren med hjemmel i udkastets § 21 at fastsætte regler for dette område, og kirkeministeriet har tiltrådt dette standpunkt.“

3. I ægteskabslovforslaget § 21, stk. 1, bestemmes, at kirkeministeren fastsætter regler om, hvilke præster i folkekirken der